EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 66 | Actualitzat el 27/08/2014 a les 10:08

La música de ?greska'

Â
Segur que sabeu de quina botiga de roba us parlo si us dic que corre aquella llegenda urbana que algun despistat hi entrarà un dia i passant entre la gent s'acostarà fins al taulell i dirà: *PERDONA, POSA'M UN ROM AMB COLA!* I és que el fil musical d'aquesta botiga de roba sembla un cabdell de llana més que no pas un fil.

Fins ara, la conya d'entrar-hi i demanar un combinat -per dir-ho en català correcte- era una exageració i prou, però en els darrers mesos s'hi ha notat un increment del volum d'un nivell que em fa pensar si és cosa dels dependents consumidors de cocaina i altres substancies il·legals o si ve manat per algun director de botigues. En qualsevol cas, que tots deuen ser consuimdors d'aquestes substàncies ho corrobora el fet que la contaminació acústica que provoca aquesta cadena obligui a hores d'ara el client a caminar per les instal.lacions FENT SERVIR AQUEST TO!!! i interpel·lant l'interlocutor constantment -*Eh? Què? Aquesta? No? On? Què dius?* en un acte comunicatiu gairebé impossible.

Jo, que de vegades tinc molta curiositat per aquesta mena d'il·luminacions de l'ésser humà, l'altre dia -una mica per avorriment, una mica per curiositat i amb molt de compte perquè no se sap mai quina resposta es pot obtenir d'un dependent de La Botiga (en direm així perquè segur que ja la coneixeu i a mi no em caurà el pèl)- vaig decidir entrar en un d'aquests comerços de Barcelona centre -com més a prop del centre de Barcelona MÉS ALT ÉS EL VOLUM ESTABLERT, DEU SER ESTADÍSTICA- i demanar innocentment qui s'encarregava de la música i, sobretot, del volum.

Molt dissimuladament, vaig passar per la porta i, perquè ningú no notés que investigava el cas, de tant en tant sacsejava el cap al ritme de la música i agafava alguna peça de roba com per emprovar-me. Un cop duta a terme l'estratègia infal·lible d'adaptació al medi, havia de decidir quin era el dependent que sabria contestar la meva pregunta. No va ser gens fàcil. Una noia -una noia?- amb els cabells molt curts i de color blau pentinats en una cresta donava fitxes a l'entrada dels emprovadors. Per la zona de caixa en corria una altra els pantalons curts de la qual ocupaven menys que un cinturó ample mentre les natges anaven saludant el públic. Un noi una mica efeminat mastegava xiclet amb la boca oberta mentre cridava pel micro *YOLI POR FAVOR, ACUDA A CAJA* i una darrera noia, molt maquillada i amb plataformes, li comentava a una clienta *QUE DE LA L NO ME QUEDA NADA, TE DIGO.*

Un cop estudiades les opcions i sempre interessant-me per la roba, movent el cap i somrient, vaig pensar que el noi que havia cridat la seva companya devia ser el més indicat simplement perquè el deixaven parlar pel micròfon. Decidida, vaig acostar-me al taulell per un lateral i vaig intentar cridar-lo amb un *disculpi les molèsties*, però la meva veu quedava totalment ofegada per aquella maleïda música. Em vaig incorporar per sobre del taulell i vaig dir més alt *DISCULPI, DISCULPI...* Però suposo que aquests dependents ja pateixen de sordera tot el dia exposats a aquest volum. Finalment, vaig moure els braços com si demanés auxili i vaig cridar *OYE, PERDONAAAA!* i el noi va dissimular el xiclet i es va acostar. *SÍ DIME CARIÑO, QUÉ TE FALTA.* En aquells moments havia de formular la pregunta que no em deixava dormir de manera que no semblés un interrogatori de la policia i amb tota la naturalitat del món i m'hi vaig posar, cridant, però amb veu tremolosa: *NO, MIRA, QUE DIGO, ESTA CANCIÓN QUE SE OYE ESTÁ MUY BIEN... QUIÉN OS PONE LA MÚSICA, UN DJ DES DEL ALMACÉN?!*

El noi efeminat va deixar de mastegar el xiclet i em va mirar una mica preocupat. Una nena se li va acostar i va interrompre la nostra conversa amb un *OYE, NO TIENES SHORTS TEJANOS*

PERO MÁS CORTOS QUE ESTOS? I ell va respondre autòmaticament *DÍSELO A MI COMPAÑERA* i em va continuar mirant. Mig somrient, mig exaltat perquè havia notat alguna cosa, em va escopir un *PUES MIRA NENA, LA MÚSICA LA PONEN LOS DE ARRIBA Y DEL VOLUMEN NOS ENCARGAMOS NOSOTROS QUE NOS PASAMOS EL DÍA AQUÍ DENTRO. TE MIRO UNA TALLA MÁS DE ESO QUE LLEVAS?*

Vaig donar les gràcies per la informació a ell i al seu xiclet, que ens havia acompanyat tota la conversa, vaig abandonar les samarretes en una taula i vaig sortir de la botiga entre *ehs, ques, aquestes, nos, ons i què dius*, mentre al meu costat una nena de catorze anys li deia a la seva amiga *AY TIA, VAMOS A ENTRAR A* MIRAR *QUE ESTA MÚSICA ME PONE.*